

на нивѣтъ му, съ другытъ работници наедно, за *Вашингтона*.

Друга характерическа черта, която отличавала Линколна отъ другытъ дѣца, была тази, че той не само никога ся не биялъ и не каралъ съ другари-тъ си, но всякога ги мирилъ и не имъ давалъ да правятъ пакостъ на по-слабытъ — за това негово качество другари-тъ му го нарекли еще въ дѣтннството му «миротворецъ». Когато Линколну минала двадесетата година, то единъ неговъ съседъ, Питтъ нѣкой си, го поканилъ да ся главы у него за работникъ [на една неговѣ ладіѣ, която той испращалъ по Миссисипи въ Новый-Орлеанъ съ дърва и хранѣ. Въ това пѣтуваніе Аврамъ испыталъ твърдѣ тежки трудове, но въ сѣщѣтото врѣме и живѣлъ весело и свободно. Въ врѣмето на това плаваніе нападнахъ на Линколна и на другари-тъ му една чета, съставена отъ черны бѣжанцы, които бѣгали отъ господаритѣ си, поради варварскытъ имъ съ тѣхъ обхождания; но Линколнъ кое съ силѣ, кое съ кротость сполучилъ да избѣгне отъ тѣзи опасность.

Когато Линколнъ ся завърналъ назадъ изъ това пѣтуваніе, всички-тъ негови съсѣди вече ся увѣрили че той е честенъ и дѣтеленъ человекъ. Но баща му былъ принуденъ да остави и това мѣсто и да иде еще къмъ западъ въ Штатътъ Иллоноисъ. Аврамъ, былъ по онова врѣме едва ли на 21 години, но помагалъ добръ на бащѣ си, и подострилъ нѣколко хыляды колѣ, за да заградытъ дворѣтъ си; тѣзи колѣ испослѣ възимали твърдѣ важно значеніе при избираніето на Линколна за кандидатъ на прѣдседателството. Слѣдъ една година Линколнъ отишелъ въ градътъ Новый-Орлеанъ и ся занимавалъ съ всякакви работы. Наскоро слѣдъ това Линколнъ ходилъ и второй пѣтъ въ Новый-Орлеанъ и по пѣтътъ видѣлъ много възмѣтителны сцени, кои-то извършвали робовладѣлци-тъ надъ свои-тъ черны робове. Еще отъ онова врѣме Аврамъ започнѣлъ да мысли за тѣзи злочестны хорица и тази мысль никога вече го не оставяла.

Слѣдъ второ-то му въ Новый Орлеанъ пѣтуваніе единъ търговецъ му далъ мѣсто въ Невъ-Салемъ; но търговскы-тъ занятія не аресали Авраму, който търсѣлъ по-широкъ кръгъ на своѣмъ дѣятелность. Въ това врѣме нѣкои Индійскы племена нападнали Иллиноисъ; въ Невъ-Салемъ ся съставила чета, за да ся бори съ тѣзи неприѣтели, и Линколнъ постѣпилъ въ тѣзи четѣ въ който го избрали за капетанинъ. Тѣзи си службѣ този еще младъ человекъ изпълнялъ колкото юнашкы толкозы и умно и заслужилъ общѣ любовь въ много Штаты.

Слѣдъ този воененъ походъ Линколнъ станѣлъ самостоятеленъ търговецъ, но работытъ му не отишли напредъ, защото нѣмалъ капиталъ. Тогазъ той намыслилъ да изучи *правовѣденіе* и да стане адвокатинъ. Но за да достигне цѣльта си трѣбали му срѣдства, които той нѣмалъ, и Линколнъ ся главилъ при единъ землемѣрецъ та му помагалъ въ неговытъ занятія; а това занятіе давало добры доходы. Разбира ся че Линколнъ не былъ вѣщъ въ математическы-тъ